

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

relsen drøfter et kunstværk, og det er jo muligt, at et af bestyrelsens egne medlemmer tager ud og ser på det; det er også muligt, at den samlede bestyrelse gør det; men det skulle være muligt for bestyrelsen at bemyndige et kyndigt menneske til at se på kunstværkerne i en by, i en egn eller måske endogså i en landsdel. Men det må altså være et arbejde, der er af begrænset karakter.

Det ærede medlem hr. Morten Lange betonedede, at Eckersberg-Thorvaldsensfondets tilskudsordninger må ses som ækvivalens for en royaltordning, som ikke hidtil har kunnet gennemføres. Jeg kan ikke være uenig med det ærede medlem herom. Jeg anser fortsat en royaltordning for vanskeligt gennemførlig og ville tro, at den, jfr. erfaringerne fra andre lande, ikke indeholder nævneværdige midler.

Det ærede medlem hr. Arne Bertelsen mente, at radio og fjernsyn har hæmmet og sinket arbejdet med den monumentale kunst. Jeg tror tværtimod, at fjernsynet kan være en banebryder og vist også har været det for kunstforståelse, for interesse for kunst. Jeg har i hvert fald set aldeles udmærkede udsendelser om kunst i fjernsynet. Det ærede medlem var lidt pessimistisk over for den industrielle, konforme gennemsnitskultur, som synes at brede sig på en sådan måde, at et meget stort antal mennesker anvender de nemmest mulige kulturelle midler til underholdning og forstrøelse, som det vist hedder på svensk. Jeg ville tro, at der er en stadig voksende kerne af mennesker, der virkelig forstår, virkelig søger at indleve sig i de værdier, der knytter sig til kunsten. Der er procentvis mange flere end før, der har sådanne interesser. Det er jo klart, at med de industrielle masser midler er der hundredtusinder, der nu er draget ind i læsningens kunst. For 2-3 generationer tilbage var der mennesker, der overhovedet ikke læste, mens mennesker på et tilsvarende niveau nu læser; de begynder måske ved den nemmeste ende, men man må ikke lade sig vildlede heraf. Sagen er vistnok trods alt den, at der er en stigende forståelse og en stigende interesse just for de ting, der er af kvalitet.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslagene nr. 1 og 2, § 1, således ændret, og § 2

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om teatre.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 1809, fremsættelsen i tidenden sp. 4525).

Formanden: Sammen med denne sag foretages den sidste sag på dagsordenen, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om ændringer i biografteaterloven. (Filmsfonden).

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 1805, fremsættelsen i tidenden sp. 4538).

Lovforslagene sættes til forhandling.

Niels Matthiasen: „Ikke sandt, mine damer og herrer, se jer i et spejl“. Med denne replik slutter den italienske digter Goldoni direkte henvendt til publikum sin muntre komedie „Mirandolina“ og giver i virkeligheden samtidig et svar på det evige spørgsmål om teatrets betydning, og det spørgsmål vil nok blive stillet efter fremsættelsen af dette forslag til lov om teatre.

Der skal nok være dem, der rundt omkring i landet vil spørge: hvad gør det godt for? Der skal nok være dem, som vil mene, at teatret ikke er et samfundsanliggende mere i dag end før. Lidt komisk endda vil de måske synes, at vi her i landet skal have den første teaterlov 2500 år efter, at Thespiskærren satte sig i gang. Kan teatret ikke fortsat klare sig selv, teatret, som dog tilhører de privilegerede? Det kom måske til det undervejs, men i sit udspring er teatret en folkelig kunstart, et åndeligt demokrati. Dets egentlige mission er at få sine tilskuere til at tænke og erkende, at forløse deres tanker. Derfor